

Hồi 25

Đại Công Cáo Thành

Một buổi chiều, Hoàng Nhạn Ca đang ngồi ngắm cảnh hoàng hôn thì lão bỗng nghe một giọng nói sát bên tai:

- Nhị sư huynh!

Lão giật bắn cả người, tròn tròn đôi mắt nhìn đối phương, chợt lão rú lên:

- Trời ơi! Ngũ đệ!

Người đó chính là Âu Dương Ngạo Thiên. Chàng sau hai tháng ở lỳ trong động chuyên cần tu luyện, nay râu tóc mọc ra tua tủa, ánh mắt sáng rực như sao. Chàng vui vẻ nói:

- Nhị sư huynh, tiểu đệ đại công cáo thành rồi!

- Ngoài sức tưởng tượng... Ngoài sức tưởng tượng của ta rồi!

Quả thật, lão có nằm mơ cũng không ngờ Ngạo Thiên trong một thời gian ngắn đã lãnh hội huyền cơ, khai quan đột trận, bất thành linh xuất hiện trước mặt lão như thế này.

Ngạo Thiên môi nở nụ cười tủm tỉm nhìn lão nói:

- Nhị ca bất ngờ lắm phải không?

- Ta không chỉ là bất ngờ. Người hiển lộng thần công cho lão ca xem nào.

- Được lắm!

Dứt lời, Ngạo Thiên khởi động cước pháp. Tức thì, Vạn Ảnh Phù Vân tám mươi một bước chân huyền diệu phút chốc biến thân hình Ngạo Thiên mờ mịt như sương. Bây giờ không chỉ một mà đến tám mươi một Âu Dương Ngạo Thiên chập chờn như bóng quỷ.

Chỉ vài cái chớp mắt, Ngạo Thiên đã đi đủ tám mươi một phương vị, dừng lại đứng ở vị trí xuất phát. Chàng ung dung nhìn Hoàng Nhạn Ca mỉm cười:

- Nhị sư huynh thấy thế nào?

- Cao minh, quả là cao minh! - Họ Hoàng tấm tắc khen - Đến lão huynh cũng còn kém người vài bậc.

Sở dĩ Ngạo Thiên luyện sau mà đi trước là nhờ chàng có công lực dồi dào hơn hẳn Hoàng Nhạn Ca. Họ Hoàng bỗng ngửa cổ lên nhìn trời xanh cất giọng u hoài:

- Hồn sư phụ và đại ca anh linh chắc đang nhìn chúng ta mỉm cười đó.

Rồi lão đưa mắt nhìn Ngạo Thiên:

- Đệ quả nhiên có cái tâm linh của người luyện võ. Bạch đại ca được mãn nguyện rồi đây.

Ngạo Thiên vụt nghiêm sắc mặt:

- Nhị sư huynh, bọn họ đang ở đâu?

- Đệ muốn nói cô cháu họ Tạ?

- Chẳng phải sư huynh hứa bảo đảm an toàn cho họ đó sao?

Họ Hoàng gật gù:

- Ta có hứa... - Lão nhắm tít rồi nói tiếp - Bây giờ lên đường vẫn còn kịp đó.

- Nhưng mà đi đâu?

- Đến thăm tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn.

Rồi lão kể sơ qua một lượt câu chuyện lão một mình đột nhập vào sào huyệt đối phương. Cuối cùng, lão kết luận:

- Với bản lĩnh của đệ bây giờ thì có thể tùy tiện đi đến bất cứ chỗ nào, dù là hang hùm ổ sói. Tuy nhiên, muốn cứu người lại là chuyện khác.

Ngạo Thiên gằn giọng:

- Dù thế nào đệ cũng phải đi một chuyến. Không ngờ Xú tiền bối cũng rơi vào tay bọn chúng.

- Nhị ca sẽ giúp ngươi một tay.

- Nếu có nhị sư huynh thì đệ còn lo lắng gì nữa.

- Tuy vậy chúng ta cũng phải bày một chút kế mọn mới được.

- Mưu kế như thế nào?

- Chúng ta đi chặt một số cây trúc, mỗi cây dài độ hai thước bày thành trận Loạn Nhãn Mê Tâm, chỉ có như thế mới mong thoát thân được.

Ngạo Thiên khen ngợi:

- Kế đó của nhị ca hay lắm!

- Thế thì làm ngay đi.

Chẳng mấy chốc sau đó hai người đã tìm đủ số trúc cần thiết cột thành hai bó nhỏ. Hoàng Nhạn Ca chu miệng huýt sáo, ngay lập tức có tiếng linh mã đáp lại. Phút chốc vó ngựa như cuồng phong ập đến, Bạch Mã Linh Câu dừng phắt lại trước ngôi nhà tranh, thân hình nó cao to vạm vỡ, màu lông trắng toát nhìn thấu lớp da máu bên trong.

Ngạo Thiên nhìn thấy linh mã liền xúc động kêu lên:

- Mã huynh!

Ngựa Bạch Mã là thần vật có linh tính, nó nhìn thấy Ngạo Thiên liền nhớ chủ cũ, hí lên ba tiếng dài vang động cả núi rừng. Nó cọ mõm vào má Ngạo Thiên mà ứa nước mắt.

Năm xưa, ngựa Huyết Hoa là vật sở hữu của Trí Nguyên truyền lại cho Bạch Bình, dĩ nhiên nó với Ngạo Thiên chẳng lạ gì nhau. Sau khi Bạch Bình trên ngọn Tuyết Sơn thất thủ tạ thế, Hoàng Nhạn Ca liền sử dụng bí quyết của sư phụ để lại thu phục linh mã, từ đó nó đã đi theo ông ta.

Hoàng Nhạn Ca thấy cảnh trùng phùng của người và vật không khỏi cảm động.

Lão nói:

- Ngũ đệ! Từ nay linh mã là của đệ đó.

Ngạo Thiên như hổ mọc thêm móng, lòng vui mừng khôn xiết:

- Tạ ơn nhị ca. Mã huynh, người có vui lòng cùng ta rong ruổi giang hồ không?

Ngựa Bạch Mã quả nhiên là thần vật, nó nghe tiếng người liền gật đầu ba cái.

Hoàng Nhạn Ca giục:

- Chúng ta đi thôi!

Hai người nhảy lên lưng ngựa, không cần ra roi thần mã đã cất vó phóng đi như bay. Nó chở trên lưng hai người mà tốc độ vẫn như sao băng, chẳng bao lâu đã dừng lại ở ngoại vi tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn.

Hai người xuống ngựa thả cho linh mã đi tự do. Ngạo Thiên nhìn những vách núi cao chót vót, bỗng chạnh lòng nghĩ đến một người. Bất giác, chàng quay sang họ Hoàng nói:

- Sư huynh sao không trả đệ chiếc vòng lục lạc?

Hoàng Nhạn Ca nhíu cặp chân mày, nhìn Ngạo Thiên nói:

- Tình là bể khổ, đệ có biết điều đó chẳng?

Ngạo Thiên khẳng khái đáp:

- Nay đệ và Linh Lăng đã có nghĩa phu thê. Nàng mặc dù là con gái của giáo chủ Thuận Thiên giáo nhưng nàng có cái tâm từ bi của hiền nhân. Nhị ca cứ yên tâm, đệ quyết không đi lầm đường lạc lối đâu.

Họ Hoàng thở dài móc chiếc vòng lục lạc trao cho Ngạo Thiên. Chàng thấy vật thì nhớ người, cầm lòng không đành nói:

- Nhị ca ở đây bày trận. Đệ đi một khắc sau sẽ quay lại.

- Người cứ đi đi.

Ngạo Thiên nhảy lên lưng linh mã nhắm hướng hậu sơn thẳng tiến. Chẳng mấy chốc chàng đã đến bờ sông. Chàng vỗ nhẹ lên bờ ngựa nói:

- Mã huynh ở đây chờ ta nhé.

Dứt lời, chàng ở trên lưng linh mã cất mình lao xuống dòng sông. Lần mò một lúc chàng đã đi hết con đường ngầm dưới khe núi, vừa trôi đầu lên khỏi mặt nước chàng hét thật to:

- Linh Lăng! Ta đã trở về rồi đây.

Không có tiếng đáp lại, Ngạo Thiên nhảy vọt lên bờ, lòng hoang mang nhìn cảnh tượng hoang vắng. Chàng vận công hét to lên:

- Linh Lăng!

Chỉ có tiếng cuồng phong đáp lại chàng. Ngạo Thiên vừa buồn vừa lo, gào lên mấy tiếng gọi tên nàng. Dáo dác tìm kiếm một lúc lâu thì chàng biết rằng Linh Lăng không còn ở đây nữa.

Bất giác, Ngạo Thiên thần thờ, hai dòng nước mắt chảy ra:

- Linh Lăng! Sao không chờ đại ca? Phải chăng nàng không chịu nổi cảnh cô đơn ở chốn hẻo lánh này.

Trong lòng Ngạo Thiên cứ tưởng Lục Linh Lăng tự ý rời khỏi đây, dù chàng có nằm mơ cũng không nghĩ đến việc giáo chủ Thuận Thiên giáo đến tận nơi này dùng thủ đoạn ép nàng ra đi.

Ngạo Thiên vừa buồn vừa giận, phần uất ngựa cổ gào lên:

- Linh Lăng nàng ơi...

Tiếng gào của chàng âm ba trong thạch động lẫn át cả tiếng cuồng phong. Rồi chàng lao mình xuống suối, lập tức rời khỏi Độc Phong động.

Trên bờ sông, ngựa Huyết Hoa nhón nhơ gặm cỏ đợi chủ. Ngạo Thiên nhìn thấy ngựa, bỗng cất lời tâm sự:

- Mã huynh ơi, lòng người thật khó đo lường!

Ngựa Huyết Hoa dù là thần vật cũng khó mà chia sẻ được với chàng. Ngạo Thiên tung người nhảy lên lưng ngựa giục:

- Đi thôi Mã huynh!

Người và ngựa quay lại với tốc độ chóng mặt, gió quất vù vù bên tai như có cuồng phong. Bỗng trong tiếng gió rít, Ngạo Thiên phảng phất nghe như có tiếng đánh nhau.

Bây giờ, trong người chàng đã có sáu mươi năm công lực, cùng với sự tiến bộ của võ công thì thính lực của chàng cũng nhạy bén hơn xưa rất nhiều. Chàng ghìm cương cho ngựa dừng lại. Quả nhiên bây giờ đã nghe rõ tiếng chuông phong, tiếng người la hét. Bất giác Ngạo Thiên nhớ đến người đàn bà điên đã ra tay tập kích chàng hôm nọ. Chàng giục linh mã:

- Đi thôi Mã huynh! Chúng ta hãy đến chỗ đánh nhau xem sao.

Lúc này trời vừa chập choạng tối. Thì ra, lúc Ngạo Thiên xuất quan trời đã hoàng hôn, xảy ra bao nhiêu chuyện, đi cả một quãng đường dài mà không mất bao nhiêu thời gian là bởi vì võ công của chàng đã tiến bộ, cộng với tốc độ cực cao của linh mã.

Gần tới chỗ có tiếng đánh nhau, Ngạo Thiên rời lưng ngựa sử dụng khinh công Bạch Hạc Phi Thiên tung mình lướt đi. Quả nhiên, trước mắt chàng hiện ra cảnh đánh nhau. Người đàn bà điên hôm nọ đầu tóc rũ rượi một mình tung hoành giữa ba tay cao thủ, nhìn lại thì chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tứ Đại Linh Vương. Chỉ riêng Thiên Thủy Thần Vương đứng ngoài ung dung quan sát trận đấu.

Người đàn bà điên chuông lực hùng hậu, chiêu thức quái dị. Tuy nhiên, một lúc phải đối đầu với ba tay đại cao thủ khiến bà ta liên tục trúng chuông, miệng học đầy máu tươi.

Thiên Thủy Thần Vương đứng ngoài quan sát trận đấu, đột nhiên lão bất thần ra tay. Chuông lực lão vừa nhanh vừa bất ngờ đập thẳng vào lưng đối phương khiến người đàn bà điên bị bắn đi như điều đứt dây, thân hình rơi xuống đất nằm bất động luôn.

Ngạo Thiên nhìn thấy cảnh tượng đó lòng bất nhẫn không chịu được, tung mình lao đến cùng với tiếng quát:

- Thủ đoạn đề tiện!

Bọn Tứ Đại Linh Vương nghe tiếng người dừng tay lạ trợn mắt nhìn chàng:

- À! Hóa ra là người!

Ngạo Thiên xạ tia hung quang vào Thiên Thủy Thần Vương:

- Lão đánh lại một người điên không cảm thấy xấu hổ sao?

- Tiểu tử! Người tự dẫn xác đến thì hay lắm.

Ngạo Thiên cười nhạt:

- Lão còn nợ bốn thiếu gia một chuồng, nhớ không?

Thổ Thần Vương gầm gừ:

- Tiểu tử cũng còn thiếu lão phu một chuồng đấy.

- Hôm nay, bốn thiếu gia sẽ thanh toán nợ nần với các người. Thế nào, các người muốn đơn đấu hay hợp đấu?

Thiên Thủy Thần Vương tiến lên một bước:

- Hừ! Với bản lĩnh của người thì cần gì Tứ Đại Linh Vương phải đồng loạt ra tay. Để bốn vương bắt người về nộp cho giáo chủ.

Dứt lời, lão chập chờn muốn động thủ, Ngạo Thiên khoát tay:

- Khoan đã!

- Người còn gì muốn nói?

Ngạo Thiên móc chiếc vòng lục lạc ra. Thấy thế, lão bật cười:

- Ha... Ha... Người tưởng cái đó có thể dọa được bọn ta sao? Nó là tín vật của thiếu giáo chủ, nhưng đích thân giáo chủ đã ra lệnh cho bọn ta thu hồi nó và dung nạp người luôn một thể.

Ngạo Thiên lạnh lùng:

- Ta chỉ muốn hỏi người một câu, chủ nhân vật này hiện giờ ở đâu?

- Ta không ngại nói cho người biết thiếu giáo chủ đã trở về, từ nay kiệu hoa lại tái xuất giang hồ.

Ngạo Thiên nghe đến đó thì tâm thần chấn động, trong lòng đau đớn khôn tả. Chàng cứ đinh ninh Lục Linh Lăng không chịu nổi cuộc sống cô quạnh, phụ lời hẹn ước. Chàng buông tiếng thở dài rồi quắc mắt nhìn đối phương:

- Đã thế thì từ nay bốn thiếu gia và Thuận Thiên giáo không đội trời chung.
- Hay lắm! Người đỡ chưởng của lão phu đi.

Thiên Thủy Thần Vương đã từng chạm trán với Ngạo Thiên, biết rõ thực lực của đối phương, nên lão không dám khinh địch mà cũng chẳng quá đề cao đối phương. Lão vận công tối đa vào song chưởng quyết một chiêu phân thắng bại.

Bên này, Ngạo Thiên cũng không lạ gì đối thủ, nay chàng đã có thêm mười năm công lực, cộng với thời gian tu luyện hơn hai tháng trời trong thạch động, nội công của chàng cũng tiến bộ không ít.

Chàng vận công đầy đủ, đợi chưởng của đối phương đến gần mới ung dung đánh ra một chiêu Hàn Băng Bách Phiến sử dụng hết toàn lực. Chàng cũng muốn nhân dịp này thử nghiệm lại nội công tu luyện của mình.

Bùng... Bùng...

Hai tiếng nổ làm rung chuyển trời đất, bọn Thổ Thần Vương ba người định lực cao siêu là thế mà vẫn không tránh khỏi chấn động bởi dư lực.

Thoáng chốc, trời lặng đất yên. Nhìn lại thì thấy Thiên Thủy Thần Vương liền tiếp thối lui, hai mắt tròn tròn kinh hãi. Lão gắng gượng định thần lại nhưng không kềm được phải thổ ra hai ngụm máu tươi.

Lão run rẩy kêu lên:

- Người... Người...

Làm sao mà lão không khiếp sợ cho được, bởi mới đây lão còn dễ dàng đánh bại đối phương, thế mà hôm nay một chưởng đánh ra thắng bại đã phân định rõ ràng. Lão dù có mơ cũng không ngờ một chàng thiếu niên trẻ tuổi nhường này lại có một nội công cao thâm tột bậc như thế.

Bên ngoài, bọn Thổ Thần Vương, vợ chồng Lý thị còn kinh hoàng hơn gấp bội. Đặc biệt là đôi hung thần ác sát Cự Hỏa Linh Vương và Mộc Sát bà bà đã chứng kiến chàng từ một người không biết chút võ công, nay bỗng chốc đã trở thành một tay đại cao thủ, chỉ một chưởng đã đánh bại Nhất Đại Linh Vương, kẻ đứng đầu Tứ Vương.

Mộc Sát bà bà kinh hoàng lắm lắm:

- Người... Người dùng tà thuật gì thế?

Ngạo Thiên nạt:

- Mụ nói nhảm! Hàn Băng Bách Phiến mà gọi là tà thuật sao?

- Lão nương không tin... Không thể tin được.

Thiên Thủy Thần Vương đưa tay gạt máu khóe môi rồi gầm lên:

- Các người còn chờ gì mà không bắt nó cho ta?

Ba tên nghe lệnh lập tức bủa ra bao vây Ngạo Thiên vào giữa. Bọn chúng dù sao cũng từng trải trăm trận sống chết, có thừa kinh nghiệm nên chẳng vì thế mà dao động tinh thần. Chúng đồng loạt hú lên rồi múa chưởng xông vào.

Bóng chưởng phong mờ mịt trời đất, chưởng phong rú lên những tiếng xé gió nghe lạnh cả người.

Ngạo Thiên đứng giữa trùng vây buông giọng cười ngạo nghễ:

- Ha... Ha... Hay lắm, đỡ mất thì giờ của bốn thiếu gia!

Liền đó, không biết bằng cách nào, thân hình chàng biến mất giữa trùng vây. Chưởng của bọn chúng đánh hụt đối phương chạm vào nhau phát nổ vang trời. Nhìn lại đã thấy Ngạo Thiên ung dung đứng bên ngoài cười nhạt.

Thiên Thủy Thần Vương gầm lên:

- Vạn Ảnh Phù Vân! Xem ra người có quan hệ với Bạch Bình thật rồi.

- Đúng thế thì sao?

- Vậy thì không thể để người sống được. Xông cả lên cho ta!

Lập tức, bốn bóng thân ảnh chớp chồm bay về phía Ngạo Thiên. Bọn chúng dốc toàn lực đánh ra, khiến trời đất tựa như có chớp giật. Những đợt kinh lực như sóng dữ ba đào nối tiếp nhau đặt vào vị trí của Ngạo Thiên.

Chàng trẻ tuổi lưng gù không dám khinh địch vội sử dụng bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân luồn lách giữa màn chưởng quang dày đặc như bóng ma trôi. Không chỉ thế, chàng còn kết hợp với khinh công thượng thừa Bạch Hạc Phi Thiên bay lên bay xuống chớp chồm, kỳ ảo không sao tả xiết.

Trận đấu diễn tả thì lâu nhưng kỳ thực chỉ xảy ra trong chớp lát. Ngạo Thiên vừa tránh né vừa ra tay tập kích, đòn của chàng đánh ra là trúng, chính xác và vô cùng hiệu quả.

Thoáng chốc, vợ chồng Lý thị đã bị loại ra khỏi vòng chiến, mặt mày nhợt nhạt vì bị trúng chưởng của đối phương.

Hai tên còn lại kinh hãi trở mắt nhìn chàng như nhìn một con quỷ. Ngạo Thiên thần thái ung dung, mặt không hề đổi sắc, chàng trầm giọng quát lên:

- Nạp mạng cho ta!

Dứt lời, chàng xô ra hai ngọn Hàn Băng nhắm lão Thổ Thần Vương đánh thẳng tới, nhưng kỳ thực đó chỉ là hư chiêu. Thổ Thần Vương đã tận mắt chứng kiến Thiên Thủy Thần Vương đại bại dưới chưởng của Ngạo Thiên nên lão đâu dại gì mà đấu chưởng. Lão động thân nhảy lùi ra phía sau hơn ba trượng để né tránh chiêu sát thủ của đối phương.

Chỉ chờ có thế, Ngạo Thiên lập tức biến chiêu, chàng lật cổ tay cước pháp di động, nháy mắt song chưởng đã quay lại đập vào chưởng của Thiên Thủy Thần Vương đang tập kích chàng từ phía sau.

Ngạo Thiên là người có tâm cơ mẫn tiệp, nên càng ngày chàng càng có kinh nghiệm giao đấu. Sự kết hợp giữa bộ pháp, khinh công và chưởng pháp của chàng giờ đây đã đạt đến trình độ nhất định khiến cho đối phương không biết đâu mà lường.

Quyết tâm đánh ra đòn sát thủ nên Ngạo Thiên đã dồn toàn lực vào song chưởng. Một người hữu ý đánh ra còn một người vô tình đón đỡ, khiến cho Thiên Thủy Thần Vương dù bản lĩnh nghiêng trời cũng phải chuốc lấy thất bại.

Lão hét lên một tiếng thê thảm, thân hình bị bắn đi xa hơn ba trượng. Công phu Hàn Băng xâm nhập vào nội tạng khiến mặt lão tím tái, bao nhiêu máu vừa trào ra liền đặc lại như huyết đông. Lão co giật, run rẩy, giãy giụa trông thật rùng rợn.

Ngạo Thiên xông tới, đòn chưởng vung tay lên nhằm đầu lão giáng xuống. Thuận Thiên giáo từ ngày nhập quan đã gây ra quá nhiều nợ máu khiến Ngạo Thiên dù lương thiện cũng nổi sát cơ.

Đột nhiên, khi sắp lấy mạng đối phương chàng bỗng nhìn thấy hình ảnh của Lục Linh Lăng. Những giờ khắc ngắn ngủi nhưng đầy ắp kỷ niệm phu thê khiến chàng không sao quên được. Ngạo Thiên từ từ hạ chưởng xuống:

- Cút đi! Từ nay, nếu còn gây sát nghiệp cho võ lâm Trung Nguyên thì đừng trách ta.

Chàng đến bên chỗ người đàn bà điên nằm bất động. Sau khi bắt mạch thấy bà ta vẫn còn sống, chàng liền huýt sáo gọi linh mã. Liền đó, người ngựa rời khỏi đường trường mang theo người đàn bà điên thọ thương.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>